

udenlands i nogen Tid og tage Arbejde paa fremmede Værksteder. Foruden den aandelige Udvikling, de erhvervede, opnaaede de ofte en teknisk Duelighed, som kom baade dem selv og deres Fag og som oftest deres Land tilgode" . . . hvorfor Fællesrepræsentationen henstiller, at denne Sag „rejses indenfor Folkeforbundet . . . saaledes at en Udveksling af Ungdom, hvorved forstaas, at der tilstaas Indrejse-tilladelse for det samme Antal Arbejdere fra det ene Land, som dette tilstaar det andet Land, kan finde Sted.“

Til § 9.

Ministeriet finder, at Bestemmelserne om Meldepligt for Logigivere kan simplificeres noget. Det findes saaledes ikke nødvendigt at kræve Anmeldelse til Politiet fra Personer, der uden Vederlag huser ubekendte eller omvandrende Personer, og

Bestemmelsen herom i den nugældende Lov er derfor udeladt. Anmeldelse maa imidlertid kræves, hvad enten der for Nattelogiet ydes Betaling i Penge eller andet Vederlag, f. Eks. Arbejde, og Ordene „for Betaling“ foreslaas derfor ændret til „mod Vederlag“.

Det er endelig fundet unødvendigt at kræve Oplysning om, hvor vedkommende Gæst sidst er opført i Folkeregistret.

Til § 10.

Ligesom de tidligere Love foreslaas Lovens Gyldighed begrænset til 2 Aar, saaledes at den udløber den 31. Marts 1932, i Forventning om, at Forholdene til den Tid har forbedret sig saaledes, at en langt større Frihed til at færdes fra Land til Land kan opnaas, og der paany kan blive Adgang til at søge Arbejde overalt paa Jorden.